

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὰρ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

**Ἡ «ἐν γνώσει» κοινωνία καθιστᾷ ἀναπολογήτους
τούς «κοινωνούντας» τῇ αἵρεσει**

Μὲ ἀφορμὴ τὴν συμπλήρωση δέκα ἐτῶν ἀπὸ τὴν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης*

«Θρίαμβος τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

Πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια ἀκριβῶς πραγματοποιήθηκε, ὅπως εἶναι γνωστό, στὸ Κολυμπάρι τῆς Κρήτης ἡ ψευδοσύνοδος τῆς Κρήτης, (16 ἕως 27 Ἰουνίου 2016).

Ἔνα κατ' ἐξοχὴν τραγικὸ καὶ συγκλονιστικὸ ἐκκλησιαστικὸ γεγονός παγκοσμίῳν διαστάσεων μὲ ἀνυπολόγιστες συνέπειες γιὰ τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. **Ἔ**να γεγονός, ποὺ προκάλεσε τὸ πλέον ὀδυνηρὸ πλῆγμα στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. **Ἔ**να γεγονός, ποὺ σήμανε τὸν θρίαμβο τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ γέμισε μὲ ἀπερίγραπτη θλίψη τὴν θριαμβεύουσα καὶ τὴ στρατευομένη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Μὲ ἀφορμὴ, λοιπόν, τὴν θλιβερὴ αὐτὴ ἐπέτειο θεωρήσαμε ἀναγκαῖο νὰ καταθέσουμε στὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ κάποιες ἀλήθειες ποὺ ἀφοροῦν τὴν ψευδοσύνοδο, γιὰ νὰ θυμῶνται οἱ παλαιότεροι καὶ νὰ διδάσκονται οἱ νεώτεροι.

* * *

Ἡ ψευδοσύνοδος δὲν ἀποτελεῖ ὀργανικὴ συνέχεια τῶν ἀρχαίων μεγάλων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, διότι δὲν ἔχει τίποτε κοινὸ μ' αὐτές. **Κ**αὶ τοῦτο, διότι:

1. Ὅλες οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι συνεκαλοῦντο πρωτίστως καὶ κυρίως γιὰ νὰ καταδικάσουν αἵρέσεις τῆς ἐποχῆς των.

Ἡ «Σύνοδος» τῆς Κρήτης **καμιά αἵρεση** δὲν ἐπεσήμανε, οὔτε κατεδίκασε (ἡ λέξη αἵρεση εἶναι ἄγνωστη στὰ κείμενά της), ὥσάν ἡ Ἐκκλησία νὰ ἔπαυσε νὰ πολεμεῖται στὴν ἐποχὴ μας ἀπὸ σύγχρονες αἱρέσεις, ἐνῶ ἡ θλιβερὴ σύγχρονη πραγματικότητα μαρτυρεῖ τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο.

Ἀπ’ ἐναντίας μάλιστα κατωχύρωσε καὶ νομιμοποίησε συν-οδικὰ τὴν **παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ** καὶ ἀναγνώρισε ὡς **«Ἐκκλησίες»** τοὺς ἑτεροδόξους.

2. Στὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους, κάθε ἐπομένῃ Σύνοδος ἐπε-κύρωνε τὶς δογματικὲς ἀποφάσεις ὅλων τῶν προηγούμενων.

Ἀντίθετα ἡ «Σύνοδος» τῆς Κρήτης **καμμία ἀπὸ τὶς δογμα-τικὲς ἀποφάσεις τῶν προγενεστέρων Οἰκουμενικῶν καὶ Ἐν-δημουσῶν Συνόδων** δὲν θεώρησε χρέος της νὰ ἐπικυρώσει.

Καὶ τοῦτο διότι ἂν τὸ ἔπραττε, θὰ ἦταν ἀναγκασμένη νὰ ἀνανεώσει τὴν καταδίκη τῶν ἑτεροδόξων ὡς αἰρετικῶν, πράγμα ποὺ δὲν τὸ ἠθελε ἐπ’ οὐδενὶ λόγῳ.

3. Κατεπάτησε καὶ ἀκύρωσε στὴν πράξῃ θεοπνεύστους Ἱερούς Κανόνες διαχρονικοῦ κύρους, ὅπως αὐτοὺς ποὺ ἀπαγορεύουν τὶς συμπροσευχές, τοὺς μεικτοὺς γάμους κ.λ.π.

4. Προσκάλεσε ἐκπροσώπους τῶν αἰρετικῶν κοινοτή-των τῶν Παπικῶν, Προτεσταντῶν, καὶ Μονοφυσιτῶν, ὡς **τιμώμενα πρόσωπα**, κάτι ποὺ εἶναι μιὰ πρωτοφανὴς καινοτομία, ξένη πρὸς τὴν Συνοδική μας Παράδοση.

Ποτὲ στὴν ἱστορία τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συν-όδων δὲν ὑπῆρξε τὸ φαινόμενο νὰ προσκαλοῦνται αἰρετικοὶ ὡς τιμώμενα πρόσωπα, ἀλλὰ πάντοτε ὡς ὑπόδικοι καὶ ὡς ἀπολογούμενοι, ὡς ἔνοχοι αἰρετικῶν διδασκαλιῶν.

5. Τὰ θέματα καὶ οἱ ἀποφάσεις, τὶς ὁποῖες ἔλαβε ἦταν προδιαγεγραμμένες καὶ προαποφασισμένες.

Οἱ προειλημμένες ἀποφάσεις, ὅπου ὁ ἀνθρώπινος παράγων παίζει τὸν κυρίαρχο, ἢ καὶ τὸν ἀποκλειστικὸ ρόλο στὴν λήψη

τῶν ἀποφάσεων, ἀποτελοῦν κατ’ οὐσίαν ἐμπαιγμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικότερα γνωρίσματα τῆς **παναιρέ-σεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ**.

6. Ἡ «Σύνοδος» αὐτὴ συγ-κλήθηκε **κατὰ παράβασιν**

τοῦ Κανονισμοῦ Ὁργανώσεως καὶ Λειτουργίας, πού ὑπογράφηκε κατὰ τὴν Σύναξη τῶν Προκαθημένων τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2016.

Ο ἐν λόγῳ Κανονισμός, μεταξὺ ἄλλων, προέβλεπε, ὅτι ἡ Σύνοδος «*συγκαλεῖται ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, συμφρονούντων καὶ τῶν Μακαριωτάτων Προκαθημένων πασῶν τῶν ὑπὸ πάντων ἀνεγνωρισμένων κατὰ τόπους Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν*» (ἄρθ. 1).

Ωστόσο τέσσαρες Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, (Ρωσίας, Βουλγαρίας, Γεωργίας καὶ Ἀντιοχείας), ζήτησαν τὴν ἀναβολὴ τῆς «*Συνόδου*», μὲ σκοπὸ τὴν ἐκ νέου μελέτη τῶν προσυνοδικῶν κειμένων, διότι αὐτὰ περιεῖχαν ἀντιφάσεις, ἀσάφειες καὶ κακόδοξες διατυπώσεις. **Ε**πειδὴ ὅμως τὸ αἴτημά τους ἀπερρίφθη ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τελικὰ δὲν ἔλαβαν μέρος στὴ «*Σύνοδο*».

Επομένως ἡ «*Σύνοδος*» συνεκλήθη χωρὶς νὰ πληροῦται ὁ ὅρος τῆς ὁμοφωνίας, πού προβλέπει ὁ Κανονισμός.

7. Προκάλεσε ἀλλοίωση καὶ στρέβλωση τοῦ παραδοσιακοῦ Συνοδικοῦ Συστήματος καὶ καθιέρωσε γιὰ πρώτη φορὰ ἓνα ἄλλο Συνοδικὸ Σύστημα, τὸ ὁποῖο ὀφείλεται κυρίως καὶ πρωτίστως στὴν ἀνάπτυξη μιᾶς νέας οἰκουμενιστικῆς θεωρίας αὐτῆς τοῦ «*πρώτου ἀνεν ἴσων*».

8. Εἶχε σοβαρότατο ἔλλειμα συνοδικότητος, τόσο κατὰ τὴν περίοδο τῆς προετοιμασίας της, ὅσο καὶ κατὰ τὴν διεξαγωγὴ της διότι:

Α) Τὰ προσυνοδικὰ κείμενα παρέμεναν ἄγνωστα ἐπὶ μακρὰ σειρὰ ἐτῶν στὶς Ἱεραρχίες τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν καὶ δὲν ἔτυχαν συνοδικῆς μελέτης καὶ ἐπεξεργασίας ἀπὸ τὶς ἐν λόγῳ Ἱεραρχίες.

Κοινοποιήθηκαν μόλις τὸν Φεβρουάριο τοῦ 2016, ὀλίγους μῆνες πρὶν ἀπὸ τὴν ἑναρξὴ τῆς «*Συνόδου*», ὅποτε δὲν δόθηκε ἐπαρκὴς χρόνος συνοδικῆς μελέτης καὶ ἐπεξεργασίας.

Β) Δὲν συμμετείχαν σ' αὐτὴν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι τῆς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ μόνον εἰκοσιτέσσερις ἀπὸ κάθε Τοπικὴ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία.

Απὸ τὸ σύνολο τῶν 800 περίπου Ἐπισκόπων τῆς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ἐκκλησίας συμμετείχαν μόλις 156.

Γ) Στὶς συνοδικὲς ἀποφάσεις υἱοθετήθηκε τὸ σχῆμα: μία

ψῆφος – μία Ἐκκλησία, πρᾶγμα πού ἀποτελεῖ μιὰ πρωτοφανή συνοδική καινοτομία.

Οἱ κληθέντες νά συμμετάσχουν στή «Σύνοδο» ἐπίσκοποι ἦταν ἀπλῶς διακοσμητικὰ στοιχεῖα, διότι δέν εἶχαν δικαίωμα ψήφου.

Αποφασιστική ψήφο εἶχαν μόνο οἱ δέκα παρόντες Προκαθήμενοι, πρᾶγμα πού **προσβάλλει τήν ἰσότητα τῶν ἐπισκόπων**, διότι μεταβάλλει τοὺς προκαθημένους ἀπὸ «**πρώτους μεταξύ ἴσων**» σὲ «**πρώτους ἄνευ ἴσων**».

Δ) Καταφρονήθηκε ἐπιδεικτικὰ στήν ὅλη συνοδική διαδικασία **ὁ συνοδικὸς ρόλος τοῦ υπόλοιπου Κλήρου, τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ τοῦ πιστοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ**, λὲς καὶ τὰ θέματα τῆς πίστεως εἶναι μιὰ ιδιωτική υπόθεση τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν Προκαθημένων.

Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι καταφρονήθηκαν οἱ εἰσηγήσεις καὶ τὰ πορίσματα τῆς Ἡμερίδος πού ἔγινε στὸν Πειραιᾶ, (23.3.2016), οἱ ἐπισημάνσεις ἐγκρίτων καθηγητῶν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν, ἀλλὰ καὶ ἄλλες δημοσιεύσεις καταξιωμένων θεολόγων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. **Καταφρονήθηκαν** οἱ πρὸ τῆς ψευδοσυνόδου ἐπισημάνσεις καὶ παρατηρήσεις τῶν εἴκοσι ἀγιορειτικῶν Μονῶν καὶ ἐν γένει ὅλου συλήβδην τοῦ ἀγιορειτικοῦ καὶ λοιποῦ Μοναχισμοῦ.

Ε) Πρὸ πάντων, καταφρονήθηκαν καὶ δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ἐπισημάνσεις καὶ παρατηρήσεις ἀγίων ἀνδρῶν, ὅπως τοῦ ἀγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς, τοῦ ἀγίου Φιλόθεου Ζερβάκου κ.ἄ., οἱ ὁποῖοι ὠμίλησαν ἐν ἀγίῳ Πνεύματι περὶ τῆς μελλούσης Συνόδου.

ΣΤ) Ἡ ψευδοσύνοδος αὐτοαναγορεύθηκε, ὡς ἡ ὑπερτατή αὐθεντία καὶ ὁ ἔσχατος κριτὴς σὲ θέματα πίστεως.

Επομένως, παραθεωρήθηκε τὸ γεγονός ὅτι, σύμφωνα μὲ τὴν Διακήρυξη τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τοῦ 1848, ἔσχατος κριτὴς τῆς ὀρθότητος καὶ τῆς ἐγκυρότητος τῶν ἀποφάσεων τῶν Συνόδων εἶναι τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, οἱ κληρικοί, οἱ μοναχοὶ καὶ ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν γρηγοροῦσα ἐκκλησιαστικὴ καὶ δογματικὴ του συνείδηση επικυρώνει, ἢ ἀπορρίπτει τὶς ἀποφάσεις τῶν Συνόδων.

* * *

Τὸ δογματικὸν περιεχομένου κείμενο, μὲ τίτλο: «Σχέσεις

τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», παρουσιάζει κακὸδοξες διατυπώσεις, ἀντιφάσεις, κενὰ καὶ ἀσάφειες.

Πιὸ συγκεκριμένα:

α) Χρησιμοποιεῖται ὁ ὅρος «Ἐκκλησία» ἀδιακρίτως γιὰ τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ γιὰ τοὺς ἑτεροδόξους αἰρετικούς, μετ' ἀποτέλεσμα νὰ μὴν ὀριοθετεῖται μετ' σαφήνεια ἡ Ὀρθοδοξία ἀπὸ τὴν αἵρεση.

Στὴν 6η παράγραφῳ διατυπώνεται: «*Παρὰ ταῦτα, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὕρισκομένων ἐν κοινῇ μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, μὴ εὕρισκομένων ἐν κοινῇ μετ' αὐτῆς*».

Εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἀποδεκτὸς ὁ ὅρος «Ἐκκλησία» στοὺς ἑτεροδόξους, ἐπεὶ αὐτοὶ ἔχουν καταδικασθεῖ ἀπὸ Ὀρθόδοξες Οἰκουμενικὲς Συνόδους ὡς αἰρετικοὶ καὶ ἔχουν ἀποκοπεῖ ἀπὸ τὸ σῶμα Τῆς.

Ἡ προσπάθεια τῶν οἰκουμενιστῶν νὰ δικαιολογήσουν τὸν ὅρο «ἑτερόδοξες Ἐκκλησίες», ὡς «τεχνικὸ ὅρο», εἶναι ἄστοχη, διότι ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε στὸ παρελθόν, σὲ προηγούμενες Οἰκουμενικὲς Συνόδους, χρησιμοποίησε «τεχνικοὺς ὅρους», γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν δογματικὴν τῆς διδασκαλίαν, ἀλλὰ πάντοτε οἱ Συνοδικοὶ Πατέρες φρόντιζαν νὰ διατυπώσουν τὶς δογματικὲς ἀλήθειες τῆς πίστεως μετ' τὴν μεγαλύτερη δυνατὴ σαφήνεια καὶ ἀκρίβεια.

Μιὰ ἄλλη δικαιολογία ποὺ προβλήθηκε εἶναι ὅτι μετ' τὴν φράση «ἱστορικὴ ὀνομασία», ἀποκλείσθηκε ἡ ἀπόδοσις ἐκκλησιαστικότητος στοὺς ἑτεροδόξους. **Ὡ**στόσο, τοῦτο δὲν εὐσταθεῖ, διότι ἡ φράση «ἱστορικὴ ὀνομασία», ἰσοδυναμεῖ μετ' τὴν φράση «ἱστορικὴ ὑπαρξη», ἀφοῦ ποτὲ δὲν ὀνομάζουμε κάτι ποὺ δὲν ὑπάρχει.

β) Παρουσιάζεται ἡ Ἐκκλησία ὡς μία καὶ ἀδιαίρετη καὶ ταυτόχρονα ὡς διεσπασμένη.

Ενῶ δηλαδὴ στὴν 6η παράγραφῳ διατυπώνεται: «*Κατὰ τὴν ὀντολογικὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐνότης αὐτῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ διαταραχθῇ*», παράλληλα διατυπώνεται ἡ ὑπαρξη καὶ ἄλλων «Ἐκκλησιῶν», μετ' τὶς ὁποῖες ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν βρίσκεται σὲ ἐκκλησιαστικὴ κοινῇ.

Ὅμως ἡ ἀπουσία ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τὶς «ἄλλες» αὐτὲς «**Ἐκκλησίες**» ὑποδηλώνει διαίρεση καὶ διάσπαση.

Παράλληλα, ἐνῶ στὸ κείμενο γίνεται κατὰ κόρον λόγος γιὰ «**ἀποκατάσταση τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος**», πουθενὰ δὲν γίνεται λόγος γιὰ μετάνοια τῶν ἑτεροδόξων, ἀπάρνηση τῶν κακοδοξιῶν των καὶ ἐπιστροφή στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, πρᾶγμα ποὺ φανερώνει, ὅτι τὸ **ζητούμενο εἶναι ἡ ἐνότητα παρὰ τὶς ὑπάρχουσες δογματικὲς διαφορὲς** καὶ ὄχι ἡ ἐνότητα στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

* * *

Ἕνα σοβαρότατο κενὸ εἶναι ἡ ἀπουσία μιᾶς ἀναλυτικῆς κριτικῆς ἀξιολογήσεως τῆς πορείας ὅλων τῶν μέχρι τώρα διμερῶν θεολογικῶν διαλόγων μὲ τοὺς ἑτεροδόξους.

Ἡ ἀναγκαιότης τῆς ἀξιολογήσεως αὐτῆς ὑπῆρξε ἐπιτακτικὴ γιὰ τοὺς ἐξῆς κυρίως λόγους:

1) Οἱ διάλογοι αὐτοὶ διεξάγονται ἐδῶ καὶ πολλὲς δεκαετίες καὶ ἐπομένως ἡ **ψευδοσύνδος** εἶχε ὕψιστο καθῆκον καὶ χρέος νὰ προχωρήσει στὸ ἔργο αὐτό, προκειμένου νὰ ἀποφασίσει γιὰ τὴν μελλοντικὴ πορεία τους, ἢ τὴν διακοπὴ τους.

2) Κατὰ τὴν διεξαγωγὴ των παρήχθησαν κείμενα, ὅπως τοῦ Μπαλαμάντ, (1993), τῆς Ραβέννας, (2007) τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε, (2006), τοῦ Πουσάν, (2013) καὶ τὰ κείμενα τῶν Κοινῶν Δηλώσεων τοῦ 1989 καὶ 1990 μὲ τοὺς Μονοφυσιτὲς, τὰ ὁποῖα περιέχουν κακὸδοξες διδασκαλίες καὶ ἐπομένως θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξετασθοῦν καὶ νὰ ἀπορριφθοῦν.

* * *

● **Ἕνα ἄλλο** σοβαρότατο κενὸ ὑπῆρξε ἡ ἀπουσία μελέτης καὶ ἐξετάσεως τῆς νομιμότητος τῆς εἰσόδου καὶ τῆς παραμονῆς, ὡς ἰσοτίμων μελῶν, τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὸ Π.Σ.Ε. ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

● **Ἕνα** ἀκόμη κενὸ ὑπῆρξε ἡ ἀπουσία κριτικῆς ἀξιολογήσεως ἀπὸ ὀρθοδόξου ἀπόψεως, τῆς «**Δηλώσεως τοῦ Τορόντο**», διότι θεωρήθηκε «**κεφαλαιώδους σημασίας διὰ τὴν Ὁρθόδοξον συμμετοχὴν εἰς τὸ Συμβούλιον, [ΠΣΕ]**».

* * *

Τὸ καρκίνωμα τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀδελφοί μου, πὺν ξεκίνησε στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνα προχώρησε δυστυχῶς σταδιακὰ καὶ ἐξαπλώθηκε μεθοδικά, ἔτσι ὥστε τελικὰ νὰ βρεῖ πλήρη συνοδικὴ νομιμοποίηση, ἀντὶ καταδίκης.

Ἐκείνο πὺν χρειάζεται τώρα εἶναι νὰ συγκληθεῖ μιὰ ἀληθινὴ Ὁρθόδοξη Σύνοδος, ἡ ὁποία θὰ καταδικάσει τὶς ἀποφάσεις τῆς ψευδοσυνόδου.

Ἀὐτὸ ὅμως τὸ χαρμόσυνο γεγονὸς δὲν πρόκειται νὰ γίνεῖ ὡς διὰ μαγείας, χωρὶς δηλαδὴ τὴν συνέργεια τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος, συνεργούσης βεβαίως καὶ τῆς Χάριτος. **Δὲν** πρόκειται νὰ γίνεῖ χωρὶς ἀντιαιρετικὸς ἀγῶνας καὶ θυσίες καὶ πρὸ πάντων **χωρὶς τὴν εὐλογημένη ἀποτείχιση**, ἡ ὁποία στὴν παροῦσα χρονικὴ συγκυρία **καθίσταται ἀναγκαία ὅσο ποτὲ ἄλλοτε.**

(*) **Βλ.** <https://orthodoxostypos.gr/> • **Τοῦ** Ἀρχ. Παύλου Δημητράκοπούλου, Θεολόγου-Συγγραφέως. **Ἐν** Θεσσαλονίκη τῇ 29ῃ Ἰουνίου 2026. • **Ἐπιμέλ.** ἡμετ.